

EN SØMANDS BRUD HAR BØLGEN KÆR.

1. En Sømands Brud har Bølgen kær,
det stolte Hav hun fjærnt og nær
betragter som sin Brudeseng
og Vugge for sin Dreng
I Vindens Susen, Stormens Brag,
Orkanens Hyl om sunkne Vrag
hun hører kun sin Elskers Ven,
der bringer ham igen

2. Ja stolt er Sømands vilde Liv!
Naar Elementer staar i Kiv,
hans Kamp imellem Død og Liv
for ham er Tidsfordriv
Det hvide Kors i Dugen rød
staar for hans Blik som Farens Hegn:
Thi Blod er Varsel vel om Død,
men Korset Fredens Tegn

3. Missunder derfor Sømands Lod!
Hans Liv er som den lette Baad,
der tumler om paa Verdens Hav
till Bølgen bli'r hans Grav
Men selv paa Havets dybe Bund
han priser end af Hjertens Grund
den Ven, som tog ham i sin Favn,
og gav ham Hædersnavn